

sulatunk megőrizte ugyan tulajdonjogát, de mégis megengedte, hogy egy párizsi cég külsőknek is szabadon árusíthassa, hogy ők is részesei lehessenek azoknak a kegyelmeknek, melyeket a Szűzanya ez értékes talizmánra kiesdelt; annál is inkább, mert mint említettük, a skapulárét bármely pap megáldhatja.

Ami a megtéréseket és egyéb kegyelmeket illeti, melyeket a nővérek a Zöld-skapulárénak tulajdonítanak, kérjük őket, hogy ezeket is tartományi elüljáróik tudomására hozzák éppúgy, mint a Csodásérem által elnyert kegyelmeket. Ilyenkor ne mulasszuk el, hogy a közelebbi körülményeket, úgymint a helyet és időt is pontosan megadjuk. Hiszen Isten dicsősége és égi Anyánk tiszteletének terjesztéséről van szó.

(Folytatjuk.)

Figyelmeztetés.

Nagyontisztelendő anyánk azt ajánlja a tiszt. szolgáló-nővéreknek, hogy olvassák fel Őszentsége, XI. Pius pápa encyklikáját a *kommunizmusról*, és pedig két órakor, hogy minden nővér jól hallhassa. Gratulál azoknak, akik máris olvasták és terjesztették s akik okosan és tapintatosan eljuttatták munkás-családjaikhoz.

Gyűjtsünk használt bélyegeket!

A missióknak szánt bélyegeket vágjuk ki úgy, hogy félcentiméteres papír maradjon körülötte és így küldjük el a következő címre: *Lazarista hittudományi főiskola bélyegakciója. Szob. Hont vármegye.*

A főtiszt. urak itt mondanak hálás köszönetet mindazoknak, akiktől a missiók javára már kaptak bélyegeket. Legszorgalmasabb bélyegyűjtőknek bizonyultak eddig a Szent Lujza-intézet növendékei. A versenyben nem maradnak le a Máv-kórház kedves nővérei sem. Bélyegeket kaptak már Bonyhádról, Budapest-Lipótmezőről, Balassagyarmatról is. Isten fizesse meg!

Hitbuzgalmi lap. Megjelenik havonta, júl. - aug. kivételével. A kiadásért felel: Proiszl Angela tart. főn. Felelős szerkesztő: Keller Lajos tart. igazg. Nyomatott az „Irgalmasnővérek Házinyomdájában” Budapest. Felelős vezető: Laiszky Jenő.

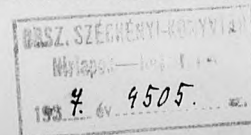
A kánoni vizitáció

Főtisztelendő Souvay generális-atyától.

Sok nővért már maga ez a kifejezés is félelembe ejt, különösen, ha az Egyházhatóság részéről jön az értesítés, hogy kánoni vizitációt tartat. Hiába, a mumustól még a jó gyermekek is félnek. Az a benyomásom, hogy leginkább a kánoni szó az, amely, egészen ártatlanul, a madárijesztő szerepét játsza; mert hiszen a Társulatban nagyon jól tudják, hogy mi a vizitáció. Hogy ezeket az alaptalan félelmeket eloszlassam, helyénvalónak találok, hogy a kánonjogról egy kis oktatást adjak a következőkben:

„A szerzetes-intézményeknek a alapszabályok (konstitúciók) értelmében kijelölt felettes-elüljárói ugyancsak az alapszabályokban megjelölt időközökben látogassák meg a fennhatóságuk alá tartozó összes házakat. Ezt a látogatást vagy vizitációt akár személyesen végezzék, akár pedig — indokolt akadályozásuk esetén, — más rendtársaikkal végeztethetik.” — Így szól a Kánonjogi kódex 511. pontja.

Jegyezzük meg mindenekelőtt, hogy a kánonjognak a szerzetesekre vonatkozó rendelkezései egyformán kötelezők a szerzetesnőkre is, hacsak a szöveg vagy tárgy nem mutatja nyilvánvalóan az ellenkezőt. (490. kánon.) Másrészt pedig „ami azokat az akár férfi, akár női társulatokat illeti, amelyek a szerzetesek életmódját utánozva, az alapszabályaik által jóváhagyott

elüljárók vezetése alatt közös életet folytatnak a nélkül, hogy a három megszokott ünnepélyes fogadalom köteleznék őket," (673. kánon) — és pedig pontosan ez a Szeretet-leányai Társulatának jellege is, — azok szervezetét alapszabályaik határozzák meg s amennyire ezek tárgya megengedi, a kánonjog 499-530. pontjai. Ebből pedig az következik, hogy a missiótársulat általános főnöke, aki a Társulat alapszabályai értelmében annak törvényes főnöke, ugyanezen alapszabály által előírt időközökben köteles a Szeretet-leányainak összes házait vagy személyesen, vagy megbízottai által meglátogatni.

Ez a látogatás tehát — mert a kánonjogok írják elő, — *kánoni látogatás vagy vizitáció*. A kánonjog egyáltalán nem írja elő a női társulatot vezető elüljárónak, hogy a kánoni vizitációval egyik papját bízta meg; éppenúgy fölhasználhatja e célra női társulatának egyik tagját is. Más szóval azt mondhatjuk: hogy a Missióspapok Kongregációjának általános főnöke a Szeretet-leányai Társulata házainak kánoni vizitálásával megbízhat egy vagy több irgalmasnővért is. Ez történik a rendes és rendkívüli vizitátornők kinevezésével, akik az ő nevében és az ő tekintélyével látogatják meg a nekik kijelölt házakat. A *vizitátornők által végzett látogatások tehát kánoni vizitációk*. A Társulat történetében lapozgatva megállapíthatjuk, hogy már kezdetben is megvoltak ezek a látogatások. 1646 júliusán Szent Vince két nővért bízott meg a párizsi házak meglátogatásával; útravalóul pedig ezt a gyakorlatias, bölcs s a mellett jóízű tanácsot adta nekik: „Födolog, hogy nyitva legyen szemük és fülük; a nyelvük azonban lezárva.”

Szent Alapítónk mindamellett szükségesnek tartotta, hogy missióspapokkal is végeztesse ezeket a látogatásokat. Így Lambert urat 1640-ben és 1644-ben Angers-ben, később pedig Nantes-ben találjuk; Portail urat 1656-ban Angers-ben, Berthe urat 1657-ben a Chateaudunben, stb. Szent Vince azt mondta e látogatásokról, hogy a Társulat legjobb gyakorlatainak egyike.

A vizitátorok meghallgatták a nővérek jelentéseit, beszéltek a Vezetőséggel és egyéb egyénekkkel, akik összeköttetésben voltak a nővérekkel; a visszaélésekre orvoslást kerestek, intelmeket hagytak hátra és beszámoltak a szent Alapítónak a dolgok állásáról. Azóta is valamennyi általános főnök szíven hordta, hogy fenntartsa ezt, a Társulat jólétére nézve annyira fontos gya-

korlatot. Az *általános főnöktől kiküldött missióspapok látogatásai tehát* éppúgy, mint a fentemlítettek, szintén *kánoni vizitációk*. A tartományi igazgató mint rendes kiküldött szerepel, más missióspap pedig mint rendkívüli kiküldött.

Talán szükségtelen is, hogy felsoroljuk azokat a kötelességeket, amelyeket ezek a látogatások a Társulat minden tagjára rónak. A vizitátor (vagy vizitátornő) kérdezze és hallgassa meg a ház minden tagját a látogatás pontjaira nézve; ezeknek pedig kötelességük, hogy az igazság értelmében válaszoljanak (513. kánon, 1. §) úgy saját külső viselkedésüket, mint a Társulat többi tagjainak nyilvános cselekedeteit illetően is. Sőt a szeretet súlyos kötelességükké teheti, hogy minél előbb fölfedjék a látogató előtt azokat a külső tényeket, amelyek vagy az egyesek, vagy pedig a háznak vagy intézménynek kárára lehetnek. A kánon megtiltja a főnöknek (vagy főnöknőnek), hogy bármi módon eltérítse a tagokat azon kötelességüktől, hogy megmondják az igazat, vagy pedig bármi más módon megakadályozzák a látogatás céljának elérését (513. kánon 1. §). Ellenkezőleg, inkább bátorítsák alattvalóikat arra, hogy szabadon és nyíltan beszéljenek a vizitátorral.

Azon főnököket (főnöknőket), akik a kánoni látogatás bejelentése után, a vizitátor beleegyezése nélkül, egyes alattvalóikat más házba küldenék át; azokat az akár elüljáró, akár pedig alattvaló szerzeteseket, akik maguk vagy mások által közvetlenül avagy közvetve rávesznek szerzeteseket, hogy ne válaszoljanak a vizitátor (vizitátornő) kérdéseire, hogy elhallgassák vagy elferdítsék az igazságot; végre, akik bármi módon szemrehányást tesznek vagy éreztetik a szerzetesekkel, hogy a vizitátornak adott válaszaikért és jelentéseikért neheztelnek rájuk, a vizitátor (vizitátornő) jugsulatlannak jelentheti ki arra, hogy a szerzetesek vezetésével megbízzák, és megfosztják őket elüljárói hivataluktól (2413. kánon). Végül magától értetődik, hogy a vizitátor (vizitátornő) titoktartásra köteles mindarra vonatkozólag, amit a kánoni vizitáció alkalmával hallott.

A fentemlített kánoni látogatásokon kívül vannak még az *Egyházhatóság részéről tartott kánoni vizitációk* is. Tényleg az Egyházhatóság is köteles a kánoni vizitáció megtartására egyházmegyéjének egész területén. Ez a joga azonban változó, a szóbanforgó intézmény egyházi helyzete szerint.

Ami a Szeretet-leányainak intézeteit illeti, az Egyházhatóság-nak joga és kötelessége, hogy kánoni vizitáció tárgyává tegye ott a templomot vagy kápolnát, az oratóriumot, a sekrestyét, a gyónatószékeket. Joga van az iskolák, a leánykörök, intézetek meglátogatására is, amelyeket a nővérek vezetnek, hogy azokban a vallásos nevelést, és oktatást ellenőrizze (1382. kánon). Éppenúgy joga van az Egyházhatóságnak, hogy kánoni vizitációkat tartasson a menhelyekben, szeretet-otthonokban, árvaházakban s egyéb, az Egyházhatóság által felállított jámbor művekben. Hasonlóképen joga van az örökösre a vallásos nevelést, az erkölcsök tisztaságát, az ájtatossági gyakorlatokat és a szentségek kiszolgáltatását illetőleg is (1491. kánon). Mindenkor megkívánhatja, hogy számot adjanak neki az alapítványok műfordításáról (1492. kánon). Azonban rendes körülmények között nem tartozik hozzá, hogy a benső társulati élet jó menetét ellenőrizze, úgymint: a fogadalmak, a szabályok, a szeretet betartását, stb. Láthatjuk ezekből, hogy mit értsünk az Egyházhatóság részéről bejelentett kánoni vizitáción. Az egyházmegyei hatóságok ismerik azokat a kánoni alapszabályokat, melyek a Szeretet-leánynak Társulatát *mentesítik*, azaz kivonják az Egyházhatóság közvetlen vezetése alól.

Mindamellett azonban nem hivatkozhatnak a Társulat érvényesen erre a *mentességre*, ha az általános főnök az ő megbízottjai (vizitátor vagy vizitátornő) által nem tartatna ötévenként kánoni látogatást az intézetekben; mert akkor az Egyházhatóságnak kellene megtartania a teljes vizitációkat, azon szabálypontokat is beleszámítva, amelyek különben a főnöknek vagy megbízottjának hatáskörébe tartoznának.

A Társulat iskolájában (Nagyontisztelendő Chaplain anyától.)

A Szeretet-leánya az üdülő órában

*Örüljetek az Úrban mindig,
újra mondom, örüljetek.*
(Fil. 4, 4.)

Az üdülő-óra az erények iskolája.

Ha jól végezzük, elsőbben is a kölcsönös *szívélyességet* gyakoroljuk; az *önmegtagadást*, amennyiben mások hangulatához alkalmazkodunk; az *egyszerűséget* gondolataink nyílt föltárásával; az *engedékenységet*, amikor különböző véleményen vagyunk; az *alázatosságot*, amikor jó lélekkel fogadjuk, ha mások megrézálnak vagy figyelmetlenek velünk szemben.

Igaza volt tehát dicső Anyánknak, amikor azt ajánlotta, hogy az üdülő-órára vonatkozó szabálypontot éppen olyan hűségesen tartsuk meg, mint az elmélkedésre vonatkozót. És szavait példájával is igazolta. Vidám volt és nevetett akkor is, amikor ez kimondhatatlan megerőltetésébe került. Egyik nővérének, akinek bizonyos körülmények között igen nehezebbé esett a rekreáció, ezt mondotta: „Akárhányszor úgy elszorul a szívem, hogy alig bírom szétfeszíteni fogaimat! És mégis minden erőmből igyekszem nevetni.”

Ez az idő tényleg legalkalmasabb arra, hogy gyakorlatba vegyük a reggeli elmélkedésben tett jó elhatározásunkat. „Az elmélkedés a vetésnek ideje, — mondotta egyik missióspap; — az üdülő-óra pedig az aratás ideje. Odamenet tűzzük ki célul, hogy most megtapasztaljuk, milyen erősek a reggel tett jó elhatározásaink.”

Az egyik igen erényes szolgáló-nővér (Karpowicz n.†1914.) úgy vélte — és igaza volt — hogy a lélek öröme egyenes arányban áll buzgóságával; azért, aki jól végezte reggeli elmélkedését, époly jól végzi rekreációját is.

A rekreáció a kölcsönös szívélyességnek, a szívvel-lelket erősítő kedélyességnek, a családias életnek tűzhelye. „A rekreáció idején — mondotta dicső Anyánk, — gondoljunk az örök örömekre, amelyek majd az égben várnak reánk, ha itt a földön szeretjük a jó Istent és felebarátainkat is, amint azt parancsolta.”

Kitűnő gyakorlat arra, hogy jól végezzük a rekreációt, ha nem annyira saját kielégítésünket keressük benne, hanem inkább

arra törekszünk, hogy felüdítsük a többit. Ezt azonban csak folytonos lemondással érhetjük el.

Dicső Anyánk az ő állandó természetfölötti lelkületével rávezet erre is: „Amikor együtt vannak, gondolják el, hogy kölcsönös szeretetük köteléke a Jézus Krisztus szent Szívéből áradó drága vér.“ Azt ajánlotta, hogy mindenkit egyformán törekedjenek szeretni és „igyekezzenek azokkal lenni, akiktől erényességet tanulhatnak, vagy akit önök vezethetnek erényre. Mert hiszen mindig inkább a mások javára törekedjünk, mint a magunkéra.“

A társulati szobába lépve gondoljunk arra, hogy édes Üdvözítőnk már előttünk odajött, hogy gyönyörködje benne, mily vidámak és elégedettek vagyunk az ő házában; örül örömeinknek, és boldog, hogy boldognak lát bennünket. Hiszen ő sugallta Szent Vincének ezt a szabálypontot is.

„Az üdülő-óra idején — mondja Vérot nővér — legyenek kedélyesek és nyissák meg szívüket az örömeinknek. Az elüljárók sohasem aggódnak azért a házért, amelyben jól rekreációznak. Kövessenek el mindent, hogy résztvehessenek rajta s önök is fokozzák a vidámságot. Ilyenkor tegyenek félre minden panaszt, minden ellenkezést; őrizkedjenek a szeszélytől és hallgatagságtól azért, mert a nap folyamán megsértette valaki önszeretetüket. Szeretnünk kell a rekreációt, mert ez is egyik pontja Szentszabályainknak. Nem volna ugyan helyes dolog, hogy tisztségünk egyes kötelességeit elhanyagoljuk csak azért, hogy hamarabb érkezünk oda; de az sem, hogy rosszkedvünkben ezerféle dolgot és kifogást találjunk ki csak azért, hogy elmaradhassunk vagy a lehető legkésőbbben érkezzünk.

„Azok a nővérek, akik nem vesznek részt az üdülő-órán, — mondogatta a jó Riess nővér († 1914.) — szomorúak és únottak lesznek; idegeneknek és elszigetelteknek érzik magukat, vagy pedig akkor beszélnek, amikor hallgatniok kellene.“ Boldogemlékű Devos anyánk is nagy fontosságot tulajdonított a rekreációnak és arra törekedett, hogy a nővérek megtalálják ott a felüdülést napi fáradaim után és azt az épülést, mely az Istenre való emlékezés nyomán jár. Dubost nővérünk pedig († 1888.) aki — ha szíve sugallatára hallgat, — egész életét a tabernákulum előtt töltötte volna el, élénken megróttá azt a nővért, aki egyik napon éppen az üdülő-óra idején jött ki a kápolnából s azzal mentegődött, hogy csak egy kis szentséglátogatást végzett.

Tekintélytisztelet

Hogy a rekreáció igazán érdekes és együttes legyen, kell hogy az vezesse, aki a családban a tekintélyt képviseli. B. eml. Maurice Mária anyánk ezt írta egyik körlevelében: „A szolgálónővér siessen elsőnek a rekreációhoz s ő vegye ki legjobban részét a középülésből és vidámságból; a szolgálónővér legyen a rekreáció lelke!“

„Buchepot nővérünk társalgása — mondják tisztségi nővérei a szemináriumban — oly vonzó volt és üdülő-óráinkat legalább is oly értékessé tudta tenni, mint legkomolyabb előadásait. Nála semmi sem volt haszontalan, semmi sem unalmas; még a pihe-nés sem. Minden Istenhez vezetett és jóra irányított. Üdülő-óráink örömeiben annyi kedvességgel és lendülettel vett részt, hogy azok a nővérek, akik történetesen jelen voltak, azon csodálkoztak, mennyire el tudja feledni ez a nagy lélek jellemének komolyságát, csak hogy lelke lehessen a felüdülés e perceinek.

Egyikük szolgálónővér lett. Amikor egyszer nagyon nehéz volt a szíve, azt írta neki, hogy még rekreációzni sem bír. „Micsoda? Nem bír már rekreációzni? — válaszol Buchepot nővér; — de hiszen ez éppoly kötelessége a szolgálónővérnek, mint a *Veni sancte* imádkozása.“

Ám ez az édes meghittség sohase fajuljon bizalmaskodássá. A hit szelleme úgy láttassa velünk a szolgálónővért, mint Jézus isteni személyét apostolai körében. Ha beszél, ne szakítsuk félbe, ne suttojunk szomszédunkkal, ne okozunk zajt. Egész figyelmünket feléje fordítsuk alázatos tisztelettel.

(Folytatjuk.)

Katolikus Akció

Kongresszusi kilátásaink.

„Az Eucharisztikus Világkongresszus már az eddigi, aránylag csekély propagandával is váratlan, nagyméretű érdeklődést keltett világszerte. Nemcsak egész Európa mozog, érdeklődik és készülődik, hanem a tengerentúli országok is akkora létszámokat emlegetnek, amelyek ugyancsak hatalmas feladatok elé állítják nemzetünket.

Része van ebben a nagy érdeklődésben Magyarország központi helyzetének, a magyar katolikusságról táplált igen jó véleménynek. Budapest szép fekvésének, a magyar vendégszeretet jó hírnevének, stb... De része van annak az általános csömörnek is, amely a szervezett gyű-

lötletnek megdöbbentő megnyilvánulásai nyomán világszerte észlelhető s amely a *Vinculum Caritatis*, a *Szeretet Köteleke* jelszavában az Istenhez hű lelkek összefogásából eredő szebb jövő zálogát látja.

Külföldiek mindenekelőtt!

Magyar embernek nem kell hosszasan magyarázni, mekkorát véte-nénk nemcsak a vendégszeretet, hanem nemzetünk becsülete ellen is, ha mesterségesen korlátoznánk az idekivánczó külföldiek számát, ille-tőleg nem követnénk el minden tőlünk telhetőt, hogy a lehető legjobb ellátásban részesítsük őket. A magyar vendégszeretet azonban lelemé-nyes, áldozatrakész. Vonatainak, szállóhelyeinek javát készséggel átengedi a külföldieknek, nehogy az esetleges csalódások és kellemetlensé-gek zavarják áhitatukat és lerontsák rólunk táplált jó véleményüket.

Ezek szerint Csonkamagyarországból legföljebb 250.000 ember jöhet föl a főünnepségekre s ezek is csak két csoportra osztva, ami egyház-községenként sürgős és okos kiválogatást és jelentkezést tesz szükségessé.

Az Eucharisztikus jelvény

Immár több mint 100.000 katolikus magyar mellén ott díszeskedik a Kongresszus jelvénye, a *kehely és a híd*. Stílusos kis bronz alkotás: néhány egyszerű vonal jelöli rajta egyfelől az *Eucharisztitát* (a kehely és szentostya,) másfelől a *magyar fővárost* (a Lánchíd). Éppen ebben az egyszerűségben rejlik a jelvény értéke s néma beszédessége.

A rendező főbizottság elve az, hogy a jelvényt már most, az elő-készületi év folyamán, állandóan viselnie kellene mindenkinek, aki a Kongresszus sikerét szívből kívánja és előmozdítani hajlandó. A jelvény viselése maga is hatásos propaganda és egyben hitvallás.

A Kongresszus jelvénye *magyar jelvény és vallásos jelvény*. Mind-kettőnek egybefonódását jelképezi a hídnak és a szentségi jeleknek egy-bekapcsolódása. Nekünk, magyar katolikusoknak különös büszkeségünk, hogy mi vagyunk azok, akik olyasmit ajándékozunk az országnak, ami-hez foghatót még soha, senki sem ajándékozott neki.

Egyetlen mozgalomnak sincs annyi oka arra, hogy jelvényét büsz-kén és tüntetőleg viselje, mint a mienknek. Amióta Magyarország áll, ilyen megtiszteltetés nem érte, ilyen világraszóló esemény központja ez a mi szegény és kicsiny országunk nem volt.

Hordjuk tehát az Eucharisztikus jelvényt mindnyájan és állandóan! Vonjuk szelíden kérdőre azokat, akik nem hordják s akiknek szintén hordaniok kellene! Legyünk egyek a Kongresszus sikerének kívánásá-ban és előmozdításában!

Képezzünk magunknak segítőtársakat a művekben!

(Az Echo-ból.)

Tapasztaljuk a mindennapi életben, hogy valamely műnek sikere rendszerint attól függ, hogy annak vezetője milyen segítőtársakat alkalmaz. Sőt a történelemben is olvassuk, hogy például Nagy Károly kiváló munkatársainak felhasználásával lett naggyá; és hogy XIV. Lajos is azzal szerzett oly nagy érdeme-ket, hogy jól meg tudta választani minisztereit. Valamely együttes munkának sikere tényleg mindig attól függ, hogy hányan tudják abban tehetségeiket értékesíteni.

Vajjon számolunk-e ezzel a körülménnyel műveink vezeté-sében? Ideje, hogy komolyan foglalkozzunk ennek az együttes működésnek kérdésével.

Hogy a művekben segítséget neveljünk magunknak, az ma-gábanvéve is *művészet*; és pedig nehéz művészet, mely ré-szünkről értelmességet, ügyességet, szervezőképességet és nagy körültekintést kíván. De még sokkal inkább *erény*; mert sok lemondást, alázatot, önzetlenséget, feledést kíván, hogy elfo-gadjuk mások segítségét, felhasználjuk és alkalomadtán felébresz-szük mások jóakarátát.

* * *

Vajjon megtesszük-e ezt ifjúsági műveinkben és különösen különböző leányköreinkben? Sajnos, meg kell vallanunk, hogy a legtöbbszőr nem; mert a nővér rendszerint egyeduralkodója akar lenni az ő művének és meg van róla győződve, hogy egyedül csak ő képes azt jól vezetni. Pedig sem fizikai, sem erkölcsi erő-vel nem győzheti azt. A házakban talán sohasem volt olyan nagy hiány nővérekben, mint most; s éppen ez az első indítóok arra, hogy világiak segítségével pótoljuk a hiányzó erőket. Lehetetlen, hogy egy nővér maga végezhesen mindent a leánykörök mos-tani beosztásával: vallásos oktatás, tanulmányi körök, varrás, ének, a munka-csoportok szervezése, stb. Kivált a tornánál és játéknál feltétlenül szükség van világi segítőtársra; és ez legjobb mód-ja is a nagyleányok foglalkoztatásának, akiket már úgyis alig bírnak másképen megtartani leányköreinkben, mint hogy alkalmat adunk nekik arra, hogy érvényesülhessenek.

Mire jó az, hogy minden a nővér kezében fusson össze s abban maradjon? Azt éri el, hogy a mű csak vegetál, sinylődik. A fiatalleányok unatkoznak benne, mert nem érvényesíthetik apostolkodási vagy egyszerűen csak működési vágyukat, pedig szükségét érzik tehetségeik, ügyességük felhasználásának s érvényre juttatásának. Ha pedig ellenkezőleg, azt a benyomást keltjük bennük, hogy a mű az *övék*, hogy annak szüksége van az ő közreműködésükre, és állandó részvételük a munkában feltétlenül szükséges a jó eredmény szempontjából, mindjárt megváltoznak és lelkesednek. Különben is legjobb eszköz ez arra, hogy leányainkat *önfeláldozásra* neveljük s hogy apostoli lelkületre képezzük ki őket. S ugyebár ez a legfőbb kötelességünk.

Vegyük a mai fiatalleányokat úgy, amint vannak; hibáikkal és jótulajdonságaikkal, amelyek között igen értékesek is vannak, mint pl. a nagylelkűség és önfeláldozás. Eleven erők ezek és csak rajtunk áll, hogy a jóra irányítsuk, megfelelőleg tájékoztassuk és bátorítsuk, a helyett, hogy megbénítjuk őket meg nem értésünkkel. E miatt elhagynak bennünket és más szervezetekhez csatlakoznak, amelyek jól felhasználják őket.

Sóhajtozunk távozásuk felett. E helyett inkább őszinte *mea culpát* mondhatnánk, mert magunk voltunk okai. Intézzük csak önmagunkhoz ezeket a kérdéseket: „Értettem-e hozzá, hogy tehetségeit kellőleg felhasználjam? Nem azért távozott-e körünkből, hogy oly környezetben lehessen, amelyben jobban megértik, jobban felbátorítják és felhasználják?...” Nem is sejtjük talán, hogy hány kiváló leánykát távolítottunk el magunktól ilyformán, akik más környezetben megtalálták méltányos vágyaik kielégítését, amelyet mi nem tudtunk megérteni. Csak néhány előfordult példát sorolunk fel. Minden szónál jobban megvilágítja ez a helyzetet:

Egy buzgó „Lujzika közli csalódását és csodálkozását: „Mi még elnöknőt sem választhatunk, — mondja — pedig benne van a szabályzatban. Mária nővér azt mondja, hogy itt semmi dolga sincs az elnöknőnek...” Semmi dolga? Hát ki végzi el a környezettanulmányokat? Ki tartja számon a jótékony célú előadások bevételeit és kiadásait, melyeket oly nagy szeretettel tartanak kis öregeik javára? Ki vezeti a karotékaikat? Ki tölti ki az évenként benyújtandó kérdőíveket? Mindezt el kell látni; de Mária nővér mindent maga akar végezni. Saját személyében halmozza össze a Lujzikák elnökét, titkárát és pénztárosát azon

ürügy alatt, hogy a leányok közül egyik sem alkalmas arra, hogy e hivatalokat betöltsék.

„Még a székeket sem rakhatjuk helyre a gyűlések után” — teszi hozzá bizonyos keserűséggel a fenti Lujzika.

Másutt ott van egy jó Mária-gyermek. Értelmes és tanult leányka. Felajánlja szolgálatait, hogy a közepesekkel tanulmányi kört vezethessen. Azonban éreznie kell, hogy ez az ajánlat nem tetszik. Őt azonban űzi a vágya, hogy másokért feláldozhassa magát; elmegy tehát oda, ahol a szociális munkában örömmel fogadják és apostoli vágya kielégítést nyer.

„Írhatok magam a *Sugarak* című lapunknak? — kérdi félénken az egyik Mária-gyermek. — Eddig még mindig a kedvesnővér írt; mivel azonban most titkára vagyok a társulatnak, úgy gondolom, néhány kérdést és feleletet én is írhatnék...”

Másutt egyházmegyei kongresszust rendeztek. A kongresszus vezetőinek kívánságára minden mű rövid beszámolót tartott működéséről. A fiatalleányok egymásután léptek a dobogóra; de amikor a *Lujzikák* művét szólították fel, mindenkinek csodálkozására egy nővér lépett oda és olvasta föl a beszámolót; mert a mű 30 tagja közül egyikre sem merte bízni ezt a feladatot.

Sokszor oly kevés kell ahhoz, hogy fiatalleányinkkal elhitessük, mennyire nélkülözhetetlenek; hogy a műnek jó előmenetele feltétlenül az ő jelenlétüktől és odaadó segítségüktől függ. Erre vonatkozó példának Párizs egyik legtekintélyesebb leánykörét említem, amelyben nővéreink nemcsak a nagyleányok, hanem a közepesek, sőt a legkisebbek között is találtak segítőtársakat mindennemű munkára. Természetesen nagy leleményességet kíván ez.

Micsoda büszkeség tölti el annak a 12 éves kisleánynak a szívét, akit egyedül bíztak meg a gyülekező terem rendes szellőztetésével! Pontosan kinyitja és bezárja az ablakokat és ablaktáblákat, a megfelelő időkből, az évszakok kívánalmai szerint. Ki is pótolhatná kis *Benjaminunkat* e fontos tisztség ellátásában? Hiszen k. Klára nővér őt tette felelőssé azért, hogy társnői hurutot vagy köhögést ne kapjanak, vagy pedig fejük meg ne fájduljon a rossz levegőben.

Vegye igénybe a nővér nagyleányaink segítségét a játékok rendezésében, a helyiségek berendezésében és díszítésében, a meghívók és beszámolók elkészítésében, a nyári séták rendezésében. Engedjük, hogy próbára tehessék vállalkozási szellemüket. Javasataikat természetesen ellenőrizzük, de sokkal előnyösebb, ha lehetőleg elfogadjuk. Csak igen ritka esetben mondjunk *nem-et*. Engedjük inkább, hogy csak próbálják meg a dolgot. Akkor leányaink tapasztalatból jönnek rá, mi volt az oka balsikerüknek; okosabbak lesznek és rászoknak, hogy máskor

el ne hamarkodják a dolgot. Érettebb ítéletre tesznek szert, s így semmit sem veszítettünk.

Ébresszük fel bennük az önbizalmat. Kétségtelenül nem lesz mindjárt minden tökéletes. De sokszor csodálkozhatunk rajta, mennyi értelmet, szívet és... mennyi időt áldoz egy-egy fiatalleány valamely műsikerének, ha fel tudtuk ébreszteni önbizalmát. De necsak ilyen tényleges szolgálatokat kívánjunk tőlük, hanem képezzük ki őket az apostoli tevékenységre is. Nem egyszer csodálkozva látjuk, mily hatalmas természetfölötti erőket mozgatott meg az a fiatalleány, hogy megmenthessen egy lelket. Legszebb példákat adják erre a buzgó *Lujzikák*.

Kevés alázatossággal könnyű dolog saját lelki buzgóságunkat átültetni ezekben a fiatal, lelkes leánykákba. Ezek csakhamar saját, személyes ügyüknek tekintik, hogy megmentsek ezt a lelket, hogy megtegyék ezt a szolgálatot, hogy eljárjanak ebben az ügyben. Akkor már nem önző a munkánk; miközben magunknak segítünk, egyben apostoli lelkeket is támasztunk, akikre oly nagy szüksége van a világnak.

A jó Isten még azt is megengedi néha, hogy drága Társulatunk javára váljék a dolog. Az egyik fiatalleány azzal a kéréssel állított be egy szolgálónővérhez, hogy használja fel őt valamely jóra addig is, amíg beléphet a Karmelitákhoz, ami csak húsvét táján történhetik meg. A nővér két aggastyánt bízott rá, akik már ötven éve nem gyóntak s ellenségesen viselkedtek a vallással szemben. Ez a nagy lelki nyomorúság szinte kijelentés volt a jövődöbéli karmelita részére. Egész szívvel hozzáfog a munkához és nagy fáradozás árán megtéríti nemcsak a két öregot, hanem azok gyermekeit és unokáit is, akik odajöttek, hogy hitoktatásait hallgassák. Azon az örvendetes napon, amikor hét eltévedt báránykát a húsvéti szentáldozásban visszavezethetett a Jópásztor ak-lába, ő maga Társulatunkba kért felvételt.

Ez a munka-megosztás kétségen kívül nehézségekkel is jár és részünkről sok türelmet, tapintatot és okosságot igényel. A mai fiatalleányok hajlandók arra, hogy túlgyorsan cselekedjenek és túlmessze menjenek. Rajtunk áll tehát, hogy természetfölötti szeretettel mérsékeljük túlbuzgóságukat és tapintatosan örködve felettük, idején buzdítsuk vagy megállítsuk őket a szerint, amint a szükség megkívánja. Ez a legnehezebb feladata a leánykörök, Mária-gyermekek és a *Lujzikák* vezetőinek. Csak az a nővér áll ezen hivatásának magaslatán, aki maga eltűnik, hogy minden sikert fiatal munkatársainak tulajdoníthasson; aki megelégszik azzal, hogy *lelke legyen a műnek, amely mindent éllet, de sehol sem látható*: beosztja a ténykedéseket, fölbreszti a leánykák felelősségérzetét, sugall és tanácsol a nélkül, hogy parancsolna; végeztet, a helyett, hogy végezné a dolgot.

Az ilyen nővér leghűbb követője ebben szent Alapítóinknak is.

Vajjon kicsoda értett jobban ahhoz, hogy munkatársakat toborozzon és azokat foglalkoztassa, mint Szent Vince és Szent Lujza? Szavuk és példájuk nyomán mindenfelé önfeláldozó lelkek támadtak, akikben állandóan fenntartották a művek folytatásához feltétlenül szükséges jóakaratot. Bátorították és erősítették a Szeretethölgyeket és első nővéreinket. Ezekben a tapasztalatlan és tanulatlan szegény leányokban bizalmat ébresztettek a legkényesebb feladatok megoldására is; fel tudták használni a falvakon talált legcsekélyebb jóakaratot is a kezdődő szertelegetyesület vagy az éppen megnyílt falusi iskola támogatására.

Ft. Courbe püspök úr, aki július 19-én dicsérőbeszédet tartott Szent Atyánkról, ezt mondotta: „Szent Vince művésze volt annak, hogy segítőtársakat, munkatársakat neveljen magának; hogy megszerveze a műveket, hogy megteremtse azt, amit ma a Katolikus Akcióban „keret”-nek nevezünk.

Kérjük őt, eszközölje ki számunkra is mindazon erényeket, amelyek előbbre vihetnek bennünket ezen az úton.

A Zöld-skapularé története és kegyelmei

Csodálatos megtérések

Főtiszt. Aladel úr maga beszélte el a következő esetet.

Egyik napon fölkeresett egyik nővérünk. Nagyon szomorú volt egy fiatalleány botránnyos viselkedése miatt, aki azelőtt intézetük növendéke volt és mindig nagy reményekre jogosított. Már hosszabb ideje nem kereste fel a nővért s ez nem tudta, mikép fogjon hozzá, hogy az eltévedt báránykát visszavezethesse az elhagyott akolba. Azt mondtam neki: Küldje őt hozzám, a Szent Lázár társalgójába.

A szegény gyermek néhány napra rá csakugyan eljött. Sikertelenül igyekeztem őt jobb belátásra bírni. Ekkor így szóltam hozzá: Várjon egy kissé, hozok önnek valamit. Egy zöld skapulárét hoztam. Ugyebár, nem tagadja meg nekem azt, amire kérem. Ígérje meg, hogy ezt a skapulárét nyakában hordja és a rajta levő kis fohászt mindennap elmondja. — „Ó, — felelte — ezt könnyen megígérhetem, ha örömet szerez önnek.” Elment és magával vitte a skapulárét. Másnap azonban, nagy csodálkozásomra, visszajött és a skapulárét kezében tartva, így szólt: „Főtisztelendő úr, itt van a skapularé. Lehetetlen, hogy megtartsam ígéretemet. Ez a skapularé úgy éget, mint a tűz. Egész éjjel rémes álmaim voltak; félig már a pokolban éreztem magam. Annyira gyötrődöm, hogy ki nem tartom tovább. Vegye, kérem, vissza!”

De — mondtam neki — nem érti meg, hogy a Szentséges Szűz ily módon akarja megmenteni lelkét? A tűz, ami most égeti, a pokol tű-

zétől akarja önt megmenteni. Tovább is lelkére beszéltem s végre rávettem, hogy a skapulárét újból föllegye és néhány nap mulva újból jelenitse nekem, hogyan van vele. El is jött, de teljesen megváltozva. Így szólt hozzám: „Atyám, nem segíhetek már másképen magamon; meg kell gyónnom és meg kell térnem.” Meg is tette. Minthogy azonban láttam, mennyire gyenge és tudtam, hogy továbbra is mily veszélynek van kitéve, azt tanácsoltam neki, hogy meneküljön a Jópásztornök zárdájába. Szívesen beleegyezett s mindjárt megtettük ez irányban a szükséges lépéseket. Megtérése igazán őszinte és tartós volt.

*
* * *

Az alábbiakban egy történelmi eseményről van szó. Az 1848-as évben mindenféle fölkelések, testvérharcok dúltak; így Franciaországban, különösen Párizsban is. Cavaignac tábornok kiadta ugyan a parancsot, hogy a lövöldözést abba hagyják, a fölkelők azonban tovább is lödöztek. Párizs érseke elhatározta tehát, hogy személyesen lép a fölkelők elé s rábeszéli őket, hogy a testvérharcot megszüntessék. Hirtelen a barrikádok elé lépett. A fölkelők nagy része tisztelettel, jóindulattal fogadta megjelenését. A tiszteletreméltó főpap kitárt karokkal beszélni kezdett: „Barátaim . . . kedves barátaim . . . ! Ekkor egy lövés dördült el s golyó érte az érseket. Az érsek érzi, hogy elhagyja ereje s odaszól szomszédjához: „Megsebeztek.” — Percnyi döbbenetes csend után nagy tolongás keletkezik. Kiáltozva keresik a gyilkost . . . A fölkelők erre eltévedt báránykák módjára siettek jó pásztoruk köré. Fájdalmukat, részvétüket fejezték ki, biztosították őt, hogy ártatlanok a dologban s megbosszulják a tettest. — „Nem, nem — válaszol a főpásztor, — nem akarom, hogy bosszút álljanak. Elég vér folyt már eddig . . . Adja Isten, hogy az enyém legyen az utolsó!”

A legközelebbi üzlethelyiségben nyújtották neki az első segílyt, majd pedig hordágyon vitték át az érseki palotába. Párizs egész lakossága fel volt háborodva. Amerre elhaladt a hordágyon, letérdeltek az emberek; a katonák fegyverrel tisztelegtek, a zászlók meghajoltak, trombiták harsogtak, mindenki sírt. A nemes főpásztor június 27-én behalt sebesülésébe. Cavaignac generális elsőnek fejezte ki mély fájdalomát és részvétét a főtiszt. általános helynök előtt s hozzátette: „Kérje Istent teljesítse hű szolgájának azt az óhaját, hogy az ő kiontott vére legyen az utolsó!”

De ki volt az, aki lőtt? Kétségtelenül egyik fölkelő, mert nem akarta, hogy a szeretetteljes főpásztor megakassza a polgárháború folytatását. Keresték, kutatták, de hiába. Csak 11 év mulva, 1859-ben jöttek a nyomára. Hallgassuk meg Dufes nővér elbeszélését, aki akkor a Szent Pál plebánia szeretetházának volt szolgáló-nővére. Azt írja:

„1859-ben volt. Egyik napon arról értesítettek, hogy a Part-utcában egy súlyosbeteg férfi fekszik. Attól félnek, hogy nem éri meg a másnapot s mindamellet hallani sem akar papról vagy a szentségek fölveteléről. Roppant indulatos s így akar meghalni. Elküldtem hozzá kedves Melánia nővéremet s nagy jószágot ajánlottam neki. Megfogadta tanácsomat és jobbnak látta, hogy gyónásról s ilyesmiről említést se tegyen előtte. Különben is úgy találta, hogy még nincs a végső halálveszélyben. Amikor másnap megint elment hozzá, a beteg nagyon rosszul volt, azért így szólt hozzám: „Ma nagyon szenved, jó uram. Nézze csak, vesse minden bizodalmit Istenbe, hiszen ő jó atyánk. Majd megsegíti önt is. Adok egy érmeckét; mondja csak velem együtt ezt a kis fohászt: Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, stb.”

A beteg azonban kereken elutasította. Káromkodott és átkozódott, takarója alól pedig egy botot húzott elő, amellyel megfenyegette a nővért s másokat is, akik közeledtek hozzá.

Másnap ismét elmentünk ugyan, de szinte tanácstalanok voltunk. Mégis sikerült — a nélkül, hogy észrevette volna, — egy Zöld-skapulárét rejteni az ágyába.

Barátságosan szólítottuk meg s hogyléte iránt érdeklődtünk. Azt felelte, hogy rosszul van, mert annyit kínozzák a gyónással. „Ha önök is azért jöttek, mindjárt mehetnek is; én úgy halok meg, ahogyan vagyok.” — Az bizonyos, — feleltük erre, — hogy szabadságában áll lelkét megmentenie vagy az örök kárhozatba taszítania. Csak válasszon! — „Hagyjanak békét, — volt a rövid válasz — és ne jöjjenek nekem ide, ha nem tudnak mást mondani!” — Erre borzalmas átkozódásokba tört ki Isten és a Szentséges Szűz ellen.

Szomorúan távoztunk. A Zöld-skapuláré azonban nála maradt s erős remény élt a szívünkben, hogy a Boldogságos Szűz végre is legyőzi e lélek konokságát.

Azonban alig értünk haza, máris újból hívnak hozzá azzal, hogy a betegnek fontos közölnivalója van a nővérről. Melánia nővér visszasietett telve aggodalommal, hogy haldokolva találja. Amint megpillantja a nővért, így szól hozzá a beteg: „Nővérem, így nem jelenhetek meg Isten előtt. Nem tudom, mi megy bennem végbe; papot kívánok. De nem vehetem föl a szentségeket, mert egy protestáns nővel vadházasságban élek. Azután meg . . . gyilkos is vagyok. Én lőttem agyon az érseket a barrikádon. De csak főtiszt. Dumas úrnál merek meggyónni. Hívja ide, kedvesnővér, kérem! Mondja meg neki, én vagyok az az ember, aki 1848-ban kezénél fogva lesegítettem a barrikádról, amikor az érsek elesett s azután hazakísértem fegyverrel a vállamon. Bizonyára meg fog ismerni. Siessen, kedvesnővér, mert érzem, hogy már nem sokáig élek.

Láttuk, hogy nagyon izgatott, azért csak rövid fohászokat, különösen a Zöld-skapuláré fohását imádkoztuk vele együtt. A skapulárét különben nagy tisztelettel csókolgatta.

Dumas föltiszt. úr azonnal jött s a beteg készségesen és teljes őszinteséggel meggyónt és kifejezte azt az óhaját, hogy a szentáldozásban is részesülhessen. De rendezetlen házassága miatt föltiszt. Dumas úrnak előbb a szükséges dispencziót kellett az érsekségtől megszereznie. A beteg jobban volt; oly békességet élvezett, amelyet azelőtt sohasem ismert; égi békességnek mondotta.

A lelkiatya csakhamar megérkezett az érseki fölmentésekkel s a beteg most már akadálytalanul fölvehette a házasság szentségét is. Utána így szólt feleségéhez: „Most meg kell azonban ígérned, hogy visszatérsz a katolikus hitre.“ Az asszony megígérte s meg is tartotta szavát. Néhány hónap mulva kápolnánkban tette le a hitvallást.

Amikor ft. Dumas úr belépett a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, fölegyenesedett a beteg, imádta Jézusát és sok könnyhullatás között hangosan esedezett bocsánatért. A pap rövid oktatás után szent Útravalóban részesítette és föladta neki a szentkenetet. A haldokló folyton csak sirt s mindig újból ismételte: „Szűz Mária, a bűnösök menedéke, megmentett engem.“ Már egy óra mulva szelíden kiadta lelkét. Mindazok, akik e csodálatos megtérés tanúi voltak, egyhangúlag állították: „Ezt a megtérést valóban csakis Szűz Máriának, a bűnösök menedékének köszönhetjük. A Zöld-skapuláré hatása ez.“

Hitbuzgalmi lap. Megjelenik havonta, júl.-aug. kivételével. A kiadásért felel: Proiszl Angela tart. fón. Felelős szerkesztő: Keller Lajos tart. igazg. Nyomatott az „Irgalmasnővérek Házinyomdájában“ Budapest. Felelős vezető: Laiszky Jenő.

Szívgarda, vagy Órangyaltársulat?

Föltiszt. Keller Lajos igazgató-atyánktól.

A Szívgardák gondviselészerű elterjedésével többször fölmerült már a kérdés kedves nővéreink között, hogy mihez tartásuk magukat: ez új mozgalomhoz csatlakozzanak-e s megszűntessék az előbbi társulatokat, vagy ragaszkodjanak a régihez s ellene legyenek a Szívgardáknak? Mivel úgy látom, hogy e kérdés még mindig nem jutott nyugvópontra és ellentéteket szít kedves nővéreink társulati működésében, azért engedjék meg, hogy a béke érdekében a magam szerény nézetét tudomásukra adjam.

Jézus szentséges Szívének tisztelete, hogy nagy tért hódított katolikus népünk körében, az mindegyikünk előtt ismert dolog. Magam is meggyőződésemmé tettem, hogy drága Urunk gondviselészerűleg nyilatkoztatta ki szentséges Szíve tiszteletét, mellyel az emberek szívében a hitéletet megújítani, a bizalmat és a szeretet gyakorlását fölkelteni, elterjeszteni óhajlja. Szinte nehéz eldönteni: vajjon a felnőttek szívét kapta-e meg a szentséges Szív tisztelete, vagy inkább a gyermekekét, akik mindig oly közel álltak az isteni Szív szeretetéhez. Kétségen kívül áll, hogy hatalmas erő rejlik a szentséges Szív tiszteletében a gyermeklelkek nevelése és Isten akarata szerint való kialakítására. Okos dolog volna-e, ha szembehelyezkednénk az isteni kegyelem ily nagy kiáradásával és e nehéz, vajudó korszakban nélküle akarnánk megoldani a gyermeknevelés kérdését?